

NU HANGEN MIJN KLEREN AAN DE DRESSBOY

(2021)

Ik ben een succesvol man. De mensen erkennen mijn verdiensten. De samenleving is mij erkentelijk. Ik ben een captain. Ik zal beslist waardig worden begraven, met aandacht in de media. Ik hoop dat het met dit leven stopt en er niets op volgt want ik vrees dat ik het ga mogen uitleggen, dat ik enkele kritische vragen ga krijgen, van personen die verder kijken dan de horizon van de samenleving, de samenleving van mensen.

Ik denk niet dat ik enige verdienste kan toewijzen aan mezelf. Ik heb alleen goed opgelet, steeds aandachtige leerling geweest, en het moet waar zijn dat vele antwoorden in de vragen verscholen liggen. Ik ben nooit erg bescheiden geweest. Ik heb altijd de media gevolgd. Ze hebben mij op het maatschappelijk toneel gezet en ik heb het laten gebeuren. Ik heb ze niet aangemoedigd, ik heb ze niet tegengehouden. Ik heb ervan genoten. Ik heb in mijn successen geloofd en steeds gehoopt dat het zou mogen blijven duren. En dat deed het, het bleef mijn leven lang duren. Natuurlijk heb ik er af en toe de kantjes moeten vanaf lopen, wie niet, om overeind te blijven, al die verantwoordelijkheid. Niet alles is voor het daglicht bestemd. Er is dag en er is nacht. Het succes institutionaliseerde zich, mijn naam was gemaakt en staat gebeiteld. Mensen zouden blindelings hun geld aan mij toevertrouwen. Ik beheer en mijn mening wordt gevraagd.

Ik hoop dat er geen leven komt na dit. Want, eerlijk gezegd, dat succes heeft mij bedrogen. Wanneer ik 's avonds mijn kleren, kleren die nu hangen, die ik vroeger droeg, nu dragen de kleren de man, wanneer ik 's avonds mijn kleren afleg, schiet er niets over. Wanneer ik 's avonds mijn kleren afleg, stuk voor stuk, en ze netjes en ordentelijk ophang, efficiënt en zakelijk, klaar voor een volgende dag, zie ik in de spiegel alleen mijn spiegelbeeld, maar staat er niemand meer voor de spiegel. Het succes zit in de spiegel. Het is er steeds wanneer ik naar mezelf kijk. Het is niet bij mij wanneer ik in mijn bed lig en me afvraag hoeveel nachten mij nog scheiden van mijn dood. De dood.

Wat moet ik doen? In eer en geweten, ik weet het niet. Ik heb het nooit geweten, meer eer dan geweten, denk ik nu, dacht ik niet toen. Omdat ik er toen vol van was, maar nu hangen mijn kleren aan de dressboy.